

BIBLIOTEKA
F 14
F 55C

KOLE JAKOVA

BIBLIOTEKA PUBLIKE
MARIN BARLETTI
S. H. 103 D E P

BRIARTA

7

14

55C

891.983-P3-1-34

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

KOLË JAKOVA

BRIARTA

PRRALLË — POEMË
PËR FËMI.

BIBLIOTEKA

923

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
SHKODER

N. SH. BOTIMEVE «NAIM FRASHËRI»
TIRANE, 1963.

Redaktor: Halit Qëndro
Korektore letrare: Neka Turkeshi
Piktor Llazar Tase
Redaktor teknik: Adem Lita

Tirazhi: 10000 kopje

Format 78 x 109/32

Stash: 2204

'I shtyp në N.I.Sh. Shtypshkronjave «MIHAL DURI» — Tira

— B R I A R T A . —

Kish qytete, s'kish qytete,
bukuri secili n'vete,
porsi Kruja e Kastriotit
nuk ka pasë qytete motit.

Aty rrinte princi i ri,
që e pat lanë babaj kërthi,
kur n'anmik tue u përta,
porsi burrë kreshniku ra
për me mprojtë t'bukrën kala.

Nanë-fisnikja arbëneshë,
at'herë armët i pat ngjeshë,
la fëminë me lot ndër sy
e n'anmik u kapërthye.
N'kambë të burrit në mejdan,
luftoi grueja për vatan.

Mori zemër Arbënia,
n'sulm lëshoi e gjithë ushtria.
Iku anmiku për të letë,
e theu qafën e ra n'det.

Poshtë kalasë atje në fund
ka pasë qenë dhe një katund,
një katund me vneshë mbushë.
Ku mbaronte e hapta fushë
pati lindë e bukra Mirë,
vajzë e vetme për dëshirë.

Sa fort nana ate e donte,
e përkdhelte e mëkonte,
natë e ditë ate mendonte.
Por pa fat e gjora bi
kishte lindë n'ate shtëpi.
Erdh për te e zeza ditë,
u smue nana krejt pa pritë,
ra në shtroië e ma s'u ngrit...
Dhimba e s'hisë ia shkurtoi jetën!
Kuit t'ia linte ate të shkretën!
Ja la burrit amanet,

kushrinive e motrës s'vet,
por qetsi gjithnjë nuk gjet.
Dhi-briartën thirri at'herë;
e më zemër helm e vnerë,
gjysma fshamje, gjysma vajë.
amanet ja la dhe asaj!

— O Briarta-briflori,
pashë atë t'madhen dashuni,
që ruen n'zemër porsi nanë,
pashë atë diell e pashë atë hanë
ma kij Mirën për nën mproje,
amanet mos u ndaj soje.
Asht e vogël Mira ime
dhe mësue me ledhatime.
Ndoshta fati do t'i bjerë
ndokush zemrën që t'ia therë,
ma ngushllo, po qau ndoiherë!
Pse po m'qau jetimja e shkretë
as në vorr s'do t'jem e qetë.
Mandej mbylli sytë për jetë!

Ende mirë pa u mbushë një mot
bij e gjorë qau prap'me lot,
qau me lot tatën e vet,
që ndër lufta diku mbet.
Nji mbas një shkuen babë e nanë,
fillakat jetime e lanë.
Vijnë kushrijt e lypin gjanë,
trashëgim mbas ligjit t'vjetër,
vjen një xhaië e vien një tjetër,
marrin shpi, arë e livadhe.
e lanë vajzën n'rrug të madhe.

Vogëlushja arbënore
dhi-briartën merr për dore,
lypë katundet fushë e shpat,
kërkon punë e kërkon fat,
nji bamir's dorën s'ja zgjat.

Te nji kullë atje në fushë
na jetonte nji vejushë
zemërzezë e zemërvshtirë.
Aty hyni e gjora Mirë
shërbëtore për bukë goje,
dhija mbrapa s'dahej soje.
Hyni Mira në shtëpi!
Zonja kish edhe nji bi,
shpirti i saj katran i zi!
Nanë e vajzë porsi kulçedra,
e zezë njana, ma e zezë tjetra,
veç nuk kishin bisht e kthetra!
Kush me ta shërbtore s'rronte,
se çdo trill që n'mend u shkonte
ose duhej t'u mbaronte,
ose t'rrihnin pa mëshirë
në gjak trupin tue ta plirë.
Aty Mira nisi punën,
uli kryet e duroi dhunën,
duroi fyemjet ditë për ditë,
duroi shpullat e shkopijt!

Nji ditë vajza shkon me dhen,
n'hije t'vidhit rri, ze vend
me Briartën aty pranë,
e ze malli e nisë e qan:

— Si s't'erdh keq, o mori nanë,
fillakat në jetë me m'lanë!

Shërbëtore nëpër botë!
Amaneti të shkoi kot.
Xhajtë e tezja n'punë të vet
e harruen Mirën e shkretë!
Veç Briarta më ka mbetë,
por, medet, ajo nuk flet!

Kur për t'madhen mrekulli,
çfarë s'kish ba ndojherë vaki,
nis Briarta ligjëron,
shtanget vajza ka e dëgjon.

— Mjaft, o bij, lene vajtimin,
hiqe brengën e trishtimin.
t'ka Briarta amanet,
pra nuk je e vetme n'jetë,
n'për gojë time nana t'flet.

Vertet dhi jam unë, o bij,
por ç'asht dhimba unë e dij.
E due kecin ta kem pranë,
ta perkdhel, sepse jam nanë.
I due njerzit e fëmitë,
qumshtin tim ua jap për ditë.
S'e kursej për ju shërbimin,
dhe pse t'keq e marr shpërblimin.
N'dorë t'kasapit i sos ditët,
copa-copa trupi m'pritet.
Fol, pra Mira, çfar t'mundon.
Ja, Briarta po t'ndihmon.

— Eh moj dhi, s'më ndihmon dot
në këtë hall, që kam ra sot, —
i tha vajza sytë me lot. —

— Ja, shikoje këtu n'shesh
thesin mbushun plot me lesh.
Si ta tjerr e si ta lnur,
n'avlimend mandej ta thur?
Ku ka forcë ky trupi im
për një ditë t'thur një qilim?
Kështu m'tha pra zonja, shtriga,
shpirt-katranja, zemërliga
kur me t'bijën bashkë u nis

të shetiste farë e fis.

— Kur të vi, tha, në shtëpi gjithë ky lesh, që shef tashti t'jetë qilim e të shëndrisë si ma i bukri i Arbënisë.

E po nuk e kreve dot, në shtëpi mos më prit kot. E di mirë se ç'të gjen ty, kockë e brij s'të la pa thye.

Rri Briarta e dëgjon, mandej kokën nalt e çon, pyllit zanin ja lëshon:

— O të bukurat e pyllit, o të zgjedhunat e diellit, kudo jeni, kudo veni, nëpër maja, nëpër curra, bashkë me suta nëpër gurra, nëpër shtigje, nëpër brija eni shpejt këtu te dhija! —

Shikon Mira me çudi, u mbush vendi plot hyjri, veshë me t'bardha posi flutra, s'dije cila ish ma e bukra.

Kapë të gjitha dorë për dorë, në mes fushës si kunorë letë e letë fillojnë një valle, n'ballë u prin motra ma e madhe. Varg të bukurat kërcejnë, fushë e mal kudo shkëlxejnë.

Dikur valleja mbaroi, motra e madhe ja filloi:

— Fol, Briartë, trego çka ke. Pse thërret, çfarë do nga ne?

Ja ku t'erdhëm rend e rend
turravrap e pa zanë vend.
Ç'asht kjo vajzë, që të rri pranë?
— Asht jetime e pa nanë, —
ja nisë dhija e bisedon, —
— Ndaj e shkreta po rënkon,
njiherë kokën nuk e çon.
Gjithë ky thes me lesh përplot
do punue patjetër sot.
Nji qilim me të do thur.
Merrnje pra ju nëpër duer
e sa lule ka n'pranverë
ta qëndisni menjisherë.
Nji qilim due sot prej jush
n'Arbëni mos ta ketë kush. —

Nuk ja zgjati sa vetima
u shprish leshi grima-grima.
Dikush tir e dikush lnur,
disa qit lule n'pëlhurë,
ojna, lajle vend për vend,
mbeti Mira shtangë, pa mend!

— Falem nderit, vajza tha.
Ngriti kokën për t'i pa,
por të bukrat s'ishin ma.
Ishin zhdukë si vesë e prillit
kur i bie rrezja e diellit.

Po shikon zonja qilimin,
porsi shlliga e mbledh idhnimin,
si gështenja n'zjarr shpërthen:
— Nuk ke turp, që më gënjen?
Ku e more, mori dreq,
trego shpejt, se e ke keq. —

— E punova pra, moj zonjë,
siç më the ti vetë me gojë.
Unë e lnura, e mbështolla,
n'enemi mandej e shtolla,
n'avlimend n'qilim e solla.

Kërcen zonja mbushë me vnerë:
— Moj e zezë e moj e mjerë,
ti mue huqin mirë ma di,
t'i thyej brinjët një nga një. —

S'desh e vogla të tregonte,
dhisë magjinë mos t'ja zbulonte,
prap ajo mund ta ndihmonte.

— Tjetër fjalë, o zonjë, nuk di.
Unë punova si m'the ti. —

At'herë grueja pa shpirt fare
sjell e bie n'ate qyqare
me gjak trupin tue ja plirë.
Qan, bërtet e gjora Mirë,
kërkon falje, porse kot.
Zonja i mshon edhe ma fort.
Dikur dhimbat kaq iu shtuen
sa edhe frymen desh ja zunë.

— Mjaft, o zonjë se po pëlcas, —
thirri at'herë, — ja ku po flas,
jam fëmi, e mjera unë,
trupi im s'e duron drunë!
Dhi-briarta, dhija ime,
e ndihmoi sot kët jetime.
Ajo ka t'madhe fuqi!
Ajo ban çdo mrekulli!

U nxe zonja dhe bërtet:

— Ah, Briarta, moj e shkretë,
mjera ti ç'ka për të gjetë.
Vrik kasapin do ta bi
ta presë kokën ty tash!.

Ndër gjuj vajza tue iu lutë
donte zemrën me ja zbutë

— ,Aman, zonj' falma kët herë,
falma mue e mos e ther.
Vetëm kët' kujtim m'ka lanë
kur më vdiq e shkreta nanë. —
Kot, se lutjet s'banë dobi.
Zonja kish shpirtin e zi.

— Pse, moj bi, s'të teren sytë! ..
Pusho, t'keqen, ngrije kryet,
thuej Briartës ç'të trazoi,
që prap' zemrën peshë ta çoi?

— Eh, Briartë, Briarta-nanë,
dnesi vajza, — pashë atë hanë,
pashë atë diell e hyj sa janë
mos e ban me faj jetimen,
që s'i ter sytë verë as dimen.
Zonja n'ty fort asht idhnue.
Mori vesh si m'ke ndihmue,
si të bukurat urdhnove
e qilimin ma mbarove.
Tash kasapin, moj e mjerë
çoi e thirri për me t'therë.
Do të vrasë, Briarta ime,
do më lesh dhe ti jetime. —

— Kështu qenka! — Dhija tha. —
Ngrehu, bij se nuk ka gja.
N'dorë t'kasapit, e kam dijtë,
do mbaroja unë një ditë.
Kështu asht caktue për ne!
Rrojmë sa rrojmë përmbi kët' dhe,
qumshtin tonë juve ua falim,
fare pak për kecin ndalim.
Kur na sosen dit't, at'herë
vjen kasapi e na ther.

Mish e lkurë prap' për ju janë.
Zemra jonë asht mjaft e gjanë.
Dëgjo pra, e dashun bij,
ma e larta dashuni
asht e nanës në kët' botë,
vdekja ate s'e pushton dot.
Nana vdiq, por dashunia
rrojti prap' ndër brijtë e mia.
Unë po vdes, ti brijtë kërko.
Te kjo pemë ato i mbulo.
Kur prap' zonja të shtërngojë,
o kur t'bij ndonjë nevojë,
çele gropën, ato brij
prap' për ty do bajnë magji.

Rritej vasha arbënore,
jetimesha sherbëtore
tek vejusha xhadertore.
Sa ma t'randa vuejtje çonte
aq ma e hijshme lulëzonte,
si lejlaku kundërmonte.

N'kala t'bardhë mbi gur shkamborë
princ-jetimi arbënor
rritej, rritej pa ja da,
bukuri me sy me e pa.
Kaluen vitet një nga një,
u ba burr djaloçi i ri!
Vu parzmore e përkrenare
me kokë dhije dybrinjare,
ngjeshi arm't e babës s'vet
edhe nanës i thërret:

— Nanë, ushtria po më pret.
Prap anmiku zu me ardhë
ta pushtojë kalanë e bardhë,
ta pushtojë Arbninë, o nanë,
t'i vrasë burrat t'grabisë gjanë,
t'i shesë vashat si robina,
t'i humbë t'vegjlit ndër shkretina.

Kjo s'durohet, o nanë loke,
se jam bir i kësaj toke,
që kur veten e mbaj mend
n'gjak u la vend e për vend
e robninë nuk e pranoi.
M'jep uratën, nanë, të shkoj. —

Ç'u gëzue nana princeshë,
zemër-trimja arbëneshë.

— Të lumtë goja! — i tha djalit. —
Të pastë nana, hipi kalit,
shko, lufto me anmik të prapë,
mos korit votër e babë.

Të ka t'vetëm nana, bir;
porse vdekja asht ma e mirë
se sa jeta në robni.

T'namin vashat një nga një,
t'mallkojnë gra edhe fëmi. —

E përcolli der te kulla.
Hipi atit pulla-pulla.
Ra buria, djali u nis
herë e parë në krye t'ushtrisë.

Rrin e pret gjithë Arbënia,
presin gratë nëpër shtëpia,
pret princesha në beden
ndonjë lajm kush po ja bjen.
Vjen kasneci turr si era,
t'fiktë i bie sa mbrin te dera.

— Nana jonë arbëneshë,
me anmiq keq jemi ndeshë.
Djali yt bukur na prini,
tmerin t'huejve kudo u shtini,

Babës s'vet krejt i ka ngja,
mbi anmik s'e ndalte gja.
Dhe pse i ndejëm gjithnji pranë,
dhe pse e ruejtëm anë e mbanë,
prap' dy plagë i mori djali,
nuk u dha dera u vra kali.

Panë princin e u tërbuen
arbënesht e t'u lëshuen
sa anmikut iu dha ika,
fletë u vunë kambve nga frika.
Pra fitorja ne na qeshi
si Arbnia atë e deshi.
Plag't e djalit janë të leta,
sot ai vjen me kambët e veta
n'krye t'luftarve siç u nis
për gëzim të gjithë Arbnisë!

Iu dha lajmi mbarë terthores,
ranë kumbonët e fitores,
ushtoi brini pa ja da,
festë e madhe në kala!

At'herë urdhën jep princesha:

— Kudo vashat arbënesha
le të vishen, të stolisen,
për kala sonte të nisen. —

Atje vashat si t'jenë mbledhë
ma të bukrën do ta zgjedhë,
do t'ja japë djalit për fat;
dy gëzime në një natë.

Nëpër kullat strëgjyshore,
ndër kasollat vorfënore,
n'katër anë kasnecat shkojnë,
vijne te zonja dhe e lajmojnë.

BIBLIOTEKA E SHKODER
SHKODER

Ngrihet zonja edhe nisë
bijnë e vet, që ta stolisë
me pshtjellak edhe me rizë,
këmishë lini rreth e qark
qëndis ojna varg e varg.

Mirës s'vogël s'i ban za:
kujton zonja se s'di gja!
Por ajo muer vesh mejherë
se çka tha kasneci n'derë.
U nis zonja me të binë,
vajzës n'dorë ja la shtëpinë.

Nisi Mira dhe punon,
por te gusta mendja i shkon.

— Sikur t'isha unë e mjera
në kala bashkë me të tjera!
Po ku t' len shpirt-hudra zojë,
që me sy s'mund t'më shikojë!
Mandej rrobet, që kam veshë
gjithë pallatin bajnë me qeshë.
Ah, sikur t'kisha tashti
nji palë rrobe për hieshi,
derdhë argjanti nëpër pala.
që t' gufonin vala-vala!

Ah po dale! Po sikur
t' baj çfarë dhija m'tha dikur?
T'ja zbuloj unë t'artat bri,
a mos vall bajnë prap magji?

Tuej u dridhë, me zemër t' ngrime
gropën hapë vajza jetime,
e mahnitun veç rri mpi,
para syve mrekulli
nji palë petka farfuri,
krejt argjant e gur inxhi.

Mbeti vajza shtang tue pa,
as nuk din çfarë duhet ba,
as nuk din si duhen veshë
rrobe t' tilla si princeshë,
që shkëlqejnë me plot shkëlqim
si ajo vesa fill n' agim.

Prej së largtit si vetima
po vijnë t'bukrat plima-plima
edhe e veshin e ujdisin,
porsi veten e stolisin.

Mandej nisin kangë e valle
siç u prin motra ma e madhe.

Rranxës Krujës ra buria
nji pushim po ban ushtria.
Tek nji lis ndejë princi i ri
po vështron e ban çudi
ç'asht ajo, që ndrin në fushë
rreth e rreth me T'bukra mbushë?

As ushtrisë, as miqve t' vet
za s'u ban, por letë e letë
braktis çadren e pushimit,
nis e rreh kjo zemra e trimi.
Nget ta kapë, por përnjiherë
zhduken T'bukrat, bahen erë.

Turret princi n' për katund,
i bie fushës deri n'fund.
por ma vajzen s'e sheh kund.

— A qe andër a magji!
Ç'asht ky zjarr, që m'djeg në gji? —

Ndrin kalaja plot pishtarë,
presin princin ngallnjimtar.
Kërcet lodra, buçet brini,
n'krye t'ushtrisë ja ku ja mbrrini.

Po del nana në beden,
vendi vend ma nuk e zen!

— Eja, bir i Arbënisë,
që lavdi m'i dhe shtëpisë,
që nderove prind e t'parë
e shpëtove vendin mbarë.
Ti ndër kulla e ndër kasolle
me fitoren kudo solle
gaz e shend në popull tand,
ndaj t'uron sot kand e kand. —

Përqafohen nanë e djalë.
Brohoria valë-valë
pushton fushë e shpat e mal.

Në pallat ku kriste kanga
bir'n e saj përcjell e ama.

— Ç'asht kjo festë, nanë, në shtëpi?

— Festën, bir, e solle ti.
E prandaj më zu një mallë
edhe i ftova gjithë me radhë
ku janë vajzat n'principatë,
do t'fejojë nana këtë natë. —

— Pse, o nanë gjithë ky nxitim?

— Due t'martoj, o biri im,
due ta shoh nusen përbri,
m'u dogj zemra për fëmi.
Jam e vjetër siç shikon.
Për jetë nana, bir, nuk rron.
Vërej vashat arbënore,
janë të bukra, punëtore,
qytetare dhe fshatare
gjithë shtëpinë ta sjellin mbarë.

Zgjidh, o bir se gati jam,
Edhe unazën këtu e kam.
Ja këtyne, që po vijnë
shiua veshjen dhe hieshinë.
Nga zymbylat lule hjedhin,
Arbënisë nafakë i ndjellin.
A nuk ngjajnë porsi pranvera
tue hjedhë lule n'fusha t'blera?

— Ah, moj nanë, një tjetër bij
ma dogj zemrën n'dashuni!
Veç njëherë ate e takova
dhe për pak desh u verbova.
Fort e lypa dhe e kërkova
por me dorë dot s'e pushtova. —

Në mes festës vrik pa pritë
gjithë salloni mori dritë.

Kudo zhurmë, kudo habi!

Para nanës po rri ngri

Mira veshun n'arë, argjant,
keze n'ballë me gur djamant.

— Ja, o nanë, — princi thërret. —

Ja ku erdhi e bukra vetë.

Pa shiko mos jam gabim,
që ja fala shpirtin tim?

— Kush na qenka, o bir, kjo bij?

— Bij e tokës nanë Arbni!

— Ke ka babë e ke ka nanë?

— Diellin babë, që ndrin dynjanë,
e për nanë të bukrën hanë.

— Ç'asht kjo veshje madhështore?

— Ja dhanë malet arbënore,
ja qëndisën topa bore.

Shkumë e detit përmbi valë,
që rreh bregun palë e palë.
porsi qumshti posa mjelë,
rreth e rreth iu ba dantelë. —

— Po hieshinë, bir, kush ja fali?

— Ja dha deti, ja dha mali,
ja dha agimi trandafill,
pajë e fushës n'mojin prill.
Ja dha flladi dhe puhia,
ja dha toka-nanë, Arbnia. —

Para fronit vajza rri
me krye ulë e plot urti.
Shikon nana e ban çudi:

— Ç'asht kjo zanë e kjo hyjri?
Cili fat ma solli n'derë
t'ma stolisë festën ksajë herë!

Krisi vallja dhe hareja,
rrotull vijnë vashat e reja.
Doli princi në sallon,
Mirën n'valle po e fton,
knaqet nana ka e shikon.

— Ku takoi kjo nafakëmadhe
të vij n'gostë e të heqë valle,
të rrij n'krah të djalit tim,
t'ma përtrij gjithë kët' gëzim? —

Mbaroi vallja, nana çohet
çiftit t'bukur i afrohet,
vajzës dor'n ja merr njerzisht,
dhe ngadalë unazen n'gisht
don t'ja vejë, por drita ra,
u zhduk vajza e s'u pa ma!

— Bini brinit, — princi urdhnoi, —
Vetë do t'nisem ta kërkoj. —
Due ta dij përse ka frikë
që dy herë nga duert po m'ikë. —

Hypi atit pullali,
garda e vjetër shkoi mbas tij.

Turret kali frelëshue,
etshon rrugës tue shkumbue.
Nдалon princi te nii rrrue,
po afrohet t'i japë ujë.
Kërcen kafsha tue u t'hujë.
Motra e madhe furfullon,
ujt' e prronit turbullon,
sipër del e liriëron:

— Ti që m'je princ i Arbënisë,
po t'pat marrë n'që e dashnisë,
vuetia e saj do t'jetë e letë
po desh zemra me t'vërtetë.

Atë, që hypë sot maje kalit
e kërko fushës e malit.
Ja këpucën prej kristalit;
asht punue për kambë të saj
e kambë tjetër s'mund të mbajë.

Provo vashat arbënore,
do ta gjejsh atë, që e bore! —

. . .

Ç'po kërkon ky princi i ri,
s'la kasollë as la shtëpi,
provon vashat një nga një,
n'atë këpucë s'ka kambë që rri.

Nisi nana me u mërzitë
në beden gjithnji tue pritë.

— Ktheu, o bir, — i shkruen një ditë, —
se ajo nuk ishte grue,
ishte zanë për me t'plague,
Ta plagoi zemrën rinore!
Të gjen nana vashë arbënore,
bardh si qumshti bashkë me borë!
Eia, bir se kot kërkon,
Zana e pyllit të mundon. —

Shikon zonja ndejë në derë.
Ç'ka që ngrihet pluhni n'erë?
Erdhi princi i ri në fshat
e kërkon një vajzë për fat.
Mira e vogël mblidhte lule.

— Eja shpejt, mori shtrigule, —
çirret zonja tue bërtirë, —
Shko n'haur, fshihu te dhitë.

Hajt, the qafën, mos u duk,
se gjithë flokët do t'i nduk.
S'ka nevojë princi, që n'ty
hukubet të shohë me sy! —

Mandej grueja lypë të binë:

— Eja, shpirt se ja, po vijnë.
Princi vetë luftarve u prin.
Sa mirë fati po të qeshë,
t'ka lindë nana për princeshë!

— E di, nanë se një si unë
e kërkon e s'e gjen kund
as n'qytet, as në katund. —

Nisë e ama ta kshillojë
se si princin ta mashtrojë:

— Shiko, bij, rri plot urti,
mos lësho ndonji marrzi.

Po s'të ra këpuca tamam
rrudhi gishtat për nën kambë
le të hyjë fundja me zorë,
mjaft, që princin ta shtish n'dorë.

— Eh, moj nanë, mos më shit mend!
Dhe po s'hyni kamba mbrendë
do më marrë për grue se s'ban.
Ai pa mue nuk ka derman!
Ku gjen bukuri të tillë
nën kët' qiell e nën kët' diell?
Faqekuqe porsi shegë,
si ajo molla me gjithë degë.

— E di, bij, të pastë ty nana,
je ma e bukur se ajo zana,
që na erdh atë natë n'kala!

— Eh, ajo nuk ishte gja!
U çmend princi pse s'më pa

mue ma parë, pa t'shihje at'herë,
s'do ja lshonte sytë njiherë. —

Mburr e ama bijnë e vet,
mburret vajza për ibret,
derë e oborrit po troket.

Princi i ri plot me kalorë,
me këpucë kristali n'dorë,
si e lypë rregulli i njerzisë
përshëndet zonjën e shpisë.

— Më fal, zonjë, po qenka thanë
ta lyp fatin anë e mbanë,
ta kërkoj në çdo shtëpi,
ku ta gjej, i mjeri s'dij.

— Fatin tand ja ku e ke,
veç për princ ajo ka le, —
gjegjet nana me kreni. —
Fat ma t'mirë ku deshe ti? —
Dhe tregoi vajzën e vet.
At'herë vajza nisë e flet
me kername e tu' u përdredhë
porsi kau nën t'randën zgjedhë:

— Dale, nanë, më pyet ma parë
a ta marr, a mos ta marr. —

— Merre, bij se asht i ri.
Rrallë e gjen shokun e ti.
Sa të pa ra n'dashuni.

Tashti zemra flakë i digjet.
Shih si vuen e si përpiqet!
Për mëshirë merre të shkretin
hiqja dhimbjen e sikletin! —

U ngrit princi prej çudie.

— Ç'asht ky lloj i ndytë krenie
te kjo bij e te kjo nanë,
që s'e gjen n'Arbninë e tanë!

— Ç'fat, o princ, sot të takoj,
vajza ime të pranoi. —
mendjemadhja nanë i thotë.

— Pra mendoj se asht e kotë,
që këpucën t'ja provosh,
por për hajr e u trashëgosh.

— Jo, o zonjë, princi u përgjegj. —
Unë për nuse nuk jam keq.
Por du' ate, që zemra m'do.
Thuej pra vajzës e provo
kët' këpucë e mos e zgjat.
Po i hy n'kamb do e marr për fat.
Deshi, s'deshi vajza at'herë
gjithë inat e helm e vnerë
muer këpucën, që ta maste
e për kambë me zor ta rraste.

E kam kambën pak të gjanë,
pak të gjanë e pak të gjatë. —

— S'ish këpucë për kambëlopatë!

— Jepi, jepi edhe pak!
Pa provoje pa çorap!
Dëgjo nanën, mos qit bishta,
po t'i presish nja dy gishta
do shikosh se si tamam
do të bij mandej për kambë.

— Rri, moj vajzë, se asht e kotë!
Kjo këpucë nuk të bie dot. —
Nisi princi nga shakatë. —
Don jot amë me t'lanë sakat.
Derisa nuk më pëloen,
kot që kambës n'qafë i bien!

— Si s't' pëlqekam, budalla! —
Nisi vajza la e pa la,
nënës s'vet i kishte ngja. —

— Vajzë si unë kurrkund nuk ka.
Hundë e gojë e sytë e zi
unë i kam ma t'mirë se ti. —

Mira e vogël në katue
ze rënkton tue murmurue.
Fatin vetes ja mallkon.
Roja e kualve rri, përgjon...

— Sa m'vjen keq, o princ për ty,
që s'do m'shohish ma me sy!
Kot kërkon ti gur e dhe;
kurrë ma afër nuk më ke.
Nuk len zonja t'më takosh,
fatin tand ta trashëgosh.

Derën roja vrik shpërthen,
t'bukrën vajzë n'haur e gjen.
Fillë te princi lypë ta çojë.
Vajza dron se do e qortojë
e do e rahi zonja-shtrigë,
ndaj po stepet e ka frikë.

— Mos u tremb, o lule-borë
se s'të prek njeri me dorë, —
i thotë roja atje n'derë.

— Dale t'vishem pra njiherë!
— Vishu shpejt, lulja me erë! —
Zbuloi vajza brijtë e dhisë.
Prej gjithë anve t'Arbënisë
prap të bukurat ja behin,
e lajnë vajzën edhe e krehin,

n'rrobe argjantit e stolisin,
porsi zanë princit ja nisin.
— Ja ku e gjeta edhe 'i herë, —
thirri djali shend e verë. —
Eja snpirt, gezom' shtëpinë,
nanën time, gjithë Arbninë!

E pa zonja e zu t'bërtasë,
tërbue grueja porsi shtasë.
— Kush të tha, moj këtu t'vish?
Do ta baj trupin dyfish!
Çfarë na qenke veshë kështu?
Çvishu shpejt se t'mora n'dru! —
— Hej, ngadalë ti, ku po shkon? —
I thotë roja dhe e ndalon.

— Vraje, nanë, — gërthet e bija, —
banja trupin vija-vija,
banja zemrën çika-çika,
se ma mori princin shtriga!

— Mori Mirë, mori e zezë
mbi turrë druve kam për t'ndeze.
Do ta baj gjithë copa shtatin!
Ti t'ja marrish vajzës fatin!

I dogj smira bij e nanë,
Para Mirës vdekun ranë!

Çifti i ri rroi ndër gëzime.
Rron Briarta ndër kujtime.
Brijt e dhisë siç e la i pari
mbi lahutë i ve shqiptari,
përmbi kokë i vu Kastrioti
kur luftonte asimoti...

Fjalë të rralla. —

- Ojna, lajle.* — Zbukurime në plhurë.
shlligë. — Nepërkë, gjarpen i idhët.
Enemi. — Mjet për të shtjellë penin.
Me plirë. — Me nxjerrë mishin jashtë, me der-
 mishë.
Kasneci. — Lajmtari, korjeri.
Terthorja. — Fusha.
Pshtjellak. — Veshje shajaku për gra.
Plima-plima. — Tuba-tuba
Keze. — Kunorë balli, djademë.
Etshon. — Çfryn nga etja.
Me u t'hujë. — Me u trembë papritmas.
Hukubet. — Gja shumë e shembëtueme.
Me lnurë. — Me shkrifë, me krehë leshin.
Xhedertore. — Shumë e egër.
Lejlaku. — Lulja lila.
E bore. — E humbe.
Shtrigule. — Shtrigë e vogël.
Kername. — Kur njeriu përdridhet gjithë kreni.

K O R E G J I M E

Page	Re- shti	Si është	Si duhet lexuar
21	4	shiuva veshjen dhe hieshinë,	shifua veshjen dhe hieshinë.
25	1	Atë, që hypë sot maje kalit;	Atë që lypë sot maje kalit;
25	28	çirret zonja tue bërtirë, —	çirret zonja tue bërtitë, —
27	11	mungon reshti	Ta lypë fatin anë e mbanë,
27	31	U ngrit princi p e j çudie	U ngri princi prej çudie,
32	1	Zbukurime në plhurë	Zbukurime në pëlhurë,

BIBLIOTEKA PUBLIKE
"MARIN BARLETI"
S H K O D E R

JANË NË QARKULLIM

LETËRSI ARTISTIKE PËR FËMIJË. Autorë të huaj

		Lekë
V. SAPARIN	-- Tymi i kristaltë	10
L. CAROL	-- Liza në botën e çudirave	20
Autorë të ndryshëm	-- Ruajtësi i patave	10
I. VOLK	-- Tregime për majmunët	20
H. MALO	-- Pa familje (vëll. I, II)	45
A. DOROHOV	-- Xhuxhët dhe gjigandët	20
Autorë të ndryshëm	-- Dua të di gjithëka	30
M. FEJETOV	-- Vajza nga Stalingradi	10
E. GLENVIL	-- Gojama krifëverdhe	25
Autorë të ndryshëm	-- Zogu i kuq	40
A. GAJDAR	-- Bumbarashi	15
A. VENDESKI	-- Kur të bëhem i madh	10
V. G. KOROLENKO	-- Fëmijët e nëntokës	15
GJ. NESTOR	-- Mbreti i urldhëve rrëzohet nga fronti	20
ÇUNG TIEN-JI	-- Lin madhi dhe Lin vogli	20

Çmimi lek 10